En Drøm.

Fortælling
af
J. J. F. Friis

(Forts. fra forr. No.)

an fortalte mig, at hans Søn forsvunden, uden at han vidste, hvad ar bleven af ham, og med det sam- kabede den Gamle sig saa vild, om han havde mistet sin bedste ja dem alle tilhobe, hvilket det altid var mig en Fornøjelse at be- e.

Jeg har været i Stalden, i Loen og n, paa Høstænget og paa Loftet," ede den Gamle og vred sine Hænder, t allevegne omkring i Huset, bestan- ænkende paa, at han maaske havde en Ulykke paa sig selv; ja, jeg har kigget ned i Brønden, men intet- var han at finde. Aa, Gud hjælpe arme Mand! Denne sidste Ulykke er end den første."

eg trøstede ham saa godt jeg formaa- og dermed gik han.

en paa Eftermiddagen kom han , om mulig endnu mere ude af sig end om Morgenen, og fortalte, at nefogden havde været hos ham med Meddelelse, at Hans var „sat ind" at Faderen skulde møde den næste middag Kl. 11 hos Herredsfogden. Sønnen havde gjort, vidste ingen, det maatte den Gamle have at vide est mulig, og saa bevægede han mig il at kjøre med til Herredsfogden end- samme Time, skjøndt jeg forudsaa, t vilde blive sent paa Aftenen, inden om til ham.

erredsfogden var desuagtet villig til s at tage imod os, saasnart han fik ide, hvem vi vare, og fortalte os, at s havde angivet sig selv som den, forleden Aften havde slaaet til sin er, saa at han var trillet om paa vet, og at han omtrent før to Aar havde mishandlet ham meget værre, han den Gang meget rigtig blev be- t for. Men saa begyndte først et gt Spil, thi nu forsikrede den Gam- aa det Ivrigste, at det var Løgn alt- men, hvad Hans sagde, og hvad an- Brøvl, han kunde finde paa, saa den elige Herredsfoged tilsidst hverken e ud eller ind. Saa tog jeg Bladet Munden og skammede først Johan for hvilken Løgner han var, og for- e dernæst Herredsfogden, at Hans af Anger og Ruelse havde anmeldt sig , og bad derfor, saa godt jeg kunde, Raade for ham.

erredsfogden vilde nu engang helst e saa lidet at bestille som mulig, men lse talte ogsaa hans gode Hjerte her ar Ord med, og straks lod han s hente ud af Fængslet. Saasnart er og Søn saa hinanden, fløj de i ndens Arme og græd en Stund ved ndens Bryst, hvorpaa vi alle tre tak- Herredsfogden for naadig Straf og te saa glade som Børn tilbage igjen. n fra den Stund har det mest velsig- Forhold udviklet sig mellem Fader Søn, hvilket har havt sine Goder paa ngfoldige Maader. Den Ene vil, d den Anden begjærer, og aldrig er hørt et ondt Ord imellem dem. arden er bleven omhygget, Jorderne komne i god Drift og fra den Tid af, Johan afstod Gaarden til sin Søn, ndte Sognets kjønneste Piger at se t til Hans, der blev en velset ast alle Steder og kom ind i Sog- adet, saasnart hans Alder til- det, hvilket især gjorde Faderen for- er.

Naturligvis vakte Sønnens pludselige andring til det Bedre stor Opsigt, a Folk altid ville kjende Aarsagen hvad der er sket og maaske havde t nogle forblommede Ord om Drøm- n — noget maatte man jo altid give at rende med — kom den Mening rhaanden ud i Sognet, at den Gam- Kone en Nat havde været i Huset og ledes læst baade Fader og Søn Teks- , at de fra den Stund af vare gaaede g selv — en Tro, der fandt en saa get villigere Udbredelse, som Maren vende Live havde været godt skaaret Tungebaandet, og sagtens bedre havde t at bruge Munden der, hvor hun kom ."

Ganske vist havde det fortalte i høj ad interesseret mig, og under andre ntændigheder havde jeg gjerne besøgt der og Søn, men saa vilde den næste g været gaaet med, og da allerede en o Dag var gaaet i Løbet derved, at var forbleven i Skolen bestemte jeg g til at forlade Kølle tidlig næste Mor- n, hvormeget end min Ven bad mig om blive.

Brand! Brand!

Efter endnu at have passiaret med n Ven en Timestid, begyndte jeg at nges efter Sengen og sov snart deref- ter de Retfærdiges Søvn, indtil jeg ud paa Natten pludselig vaagnede ved et stærkt Lysskjær, der faldt ind paa mig gjennem det eneste Vindue, der var i mit Sovekammer. Jeg sprang hurtig ud af Sengen i den Overbevisning, at Huset stod i lys Lue, men saa' snart, at Ilden kom fra en Gaard i Nærheden, hvis ene Udhus paa det Heftigste var omspændt af Flammerne. Hurtig var jeg i Klæderne og styrtede ligesaa ilsomt ind til Kølle, idet jeg rev Døren op, og raabte, at der var Ildløs, hvilket han da ogsaa straks kunde overbevise sig om, thi neppe var Døren aabnet, før ogsaa hans Sovekammer var oplyst af de mægtigste Flammer.

„Ih, Gud bevar' os naadige vel!" skreg min Ven, idet han som et galt Menneske sprang ud af Sengen. „Kalb paa Børnene og slaa Køerne løs Schwartz."

„Gaa Deres Vej," raabte hans Kone, „at jeg kan komme op. Ak Mand," sagde hun til Kølle, „Du satte Assurancen ned iaar med hundrede Daler."

Jeg fandt det ufornødent at kalde paa Børnene og slaa Køerne løs, men traadte derimod bort fra Døren for at give Madamen Lejlighed til at komme op, og snart hørte jeg ogsaa et Par mægtige Klask paa Gulvet, som Vidnesbyrd om, at dette var sket.

„Hvor er mine Strømper, Kone? Jeg kan hverken finde det ene eller det andet!"

„Jeg kan heller ikke finde mine," klagede Konen. „Lad os hellere se efter det andet Tøj."

„Se, hvor det blusser op!" raabte Kølle igjen. „Blot ikke Taget falder ned over os,"

Jeg mærkede nu, at de troede, Ilden var her i Huset, men syntes, at det var bedst, at lade dem forblive i Troen, for ikke at gjøre Forstyrrelsen større og for saa meget hurtigere at faa Kølle i Klæderne og med hen til Brandstedet.

„Jeg maa løbe ud i det bare Linned," klagede min Ven derinde; „jeg kommer aldrig i de Bukser."

„Men Gud, Kølle, det er jo min Spencer, Du slider i, her ligger Dine Benklæder," og et Øjeblik efter var Kølle ude hos mig i Stuen samtidig med, at de første Børn, som vare blevne vækkede ved den Allarm, Forældrene gjorde, styrtende ind ad en anden Dør, allesammen i det bare Linned, saa jeg med Sandhed kan sige, at hele Familjen var samlet om mig i den dybeste Neglige.

„Hvad for noget!" udbrød min Ven med lettet Sind. „Sagde Du ikke, at det var her, Ilden var? Naa, saa! Ak, hvor jeg blev forskrækket! Gudskelov, det er hos Karstensen, han kan taale det og Mere til —."

„Se her, Børn, se her et advarende Eksempel til Efterfølgelse; thi jeg er overbevist om, at det er de forbandede Svovlstikker, som have forvoldt denne Ulykke. Jeg tager bare en Frakke og et Par Sko paa, Schwartz, saa løbe vi begge."

„Men, Kølle," bemærkede hans Kone, „Du har jo Dine Benklæder forkert paa; se Bagsiden sidder foran."

Men nu var min Taalmodighed udtømt. Ilden havde antændt de andre Længer af Gaarden, og inden Kølle fik den højst fornødne Forandring foretaget med sine Uvævnelige, kunde hele Gaarden været lagt i Aske. Jeg var snart ude ved Brandstedet, hvorhen nogle alt vare komne, medens Folkene ilede til allevegne fra.

Et Par gamle Folk tiltrak straks min Opmærksomhed, thi vridende deres Hænder og med høje Raab stode de og skrege paa „Else", som jeg siden fik at vide, var deres Datter og eneste Barn.

I det samme kom Hans Johansen løbende halvt paaklædt ligesom vi andre, men neppe havde han hørt, at Pigen ikke var kommen ud endnu, før han styrtede ind i den brændende Gaard.

I samme Nu kom ogsaa en gammel Mand til; han udstødte et Forfærdelsesskrig, da han saa den unge Mand kaste sig ind i Ildhavet, og var ganske vist ilet efter ham, dersom ikke nogle besindige Folk med Magt havde holdt ham tilbage; men nu gav han sig til Gjengjæld til at raabe paa Hans, som han besvor at komme tilbage, medens Pigens gamle Forældre ligesaa hjerteskjærende raabte paa deres Else.

Aldrig har jeg før eller siden været i saadan Spænding og Sjælekval. Jeg følte mig saa aldeles magtesløs lige over for det flammende Ildhav, som maaske alt havde fortæret to Børn — Forældrenes jordiske Haab og Glæde —, da jeg paa en Gang saa Hans komme ud fra det brændende Stuehus med en stor Byldt paa Armen, der livagtig saa ud som Huden af en Stud eller Ko. Et Øjeblik stod han midt i Gaarden og saa sig om til alle Sider for at finde en Udgang af den brændende Gaard. Kun en Slippe paa en god Alens Bidde var den eneste Udvej, som viste sig for ham, men paa den ene Side var Længen nedbrændt til Grunden, paa den anden Side stod endnu en vaklende Gavl, hvis brændende Tag hist og her var faldet ned i Slippen. Det maatte ikke hjælpe; kunde han ikke bryde igjennem her, maatte han indbrænde med samt sin Byrde, som nogle skrege til ham at kaste fra sig, for bedre at kunne frelse sig selv. Om han hørte, hvad der blev raabt, ved jeg ikke, men i et Nu var han inde i den snævre, brændende Gang, og til min usigelig Glæde saa vi ham i næste Øjeblik ude paa Marken hos os, rigtignok med sine Klæder i fuld Brand.

Et Par Minuter efter styrtede Gavlen ned i Slippen, og den sidste Udvej før ham vilde saaledes have været spærret.

Da han var kommen nogle Skridt fra Gaarden enten faldt eller kastede han sig med sin Byrde paa Jorden og snart var han omringet af os, der i et Nu fik hans brændende Klæder slukkede. Da først saa' jeg, at der stak et Par menneskelige Fødder ud af Oksehuden, men de gamle Forældre havde opdaget dette endnu tidligere end jeg, og med høje Glædesraab søgte de at vikle deres Datter ud af Oksehuden, medens hun laa hen ubevidst, at ingen skulde sige, om hun var levende eller død.

„Tag hende forsigtig op," hørte jeg nu Kølle sige ved Siden af mig. „Bærer bare fornuftige; hun er ikke død, det indestaar jeg for, men bær hende hen til Hans Johansen, der er bedst Plads, og han er ogsaa nærmest til at faa hende."

En kraftig Mand tog den endnu besvimede Pige paa sine Arme og bar hende, der stadig forblev indhyllet i Oksehuden, til den anviste Gaard, medens Forældrene og et Par Koner fulgte med.

„Fejler Du noget, min Søn?" spurgte Kølle, idet han vendte sig til den paa Jorden siddende Hans.

„Jeg er kun noget forbrændt, især paa den venstre Side," svarede denne.

Det er heller intet Under," bemærkede min Ven, der optraadte som Situationens Herre, „thi Du brændte lige saa godt som en Skillingspraas. Men rejs Dig nu op og lad os gaa hjem til Dit, saa ville vi se, hvordan Du har det."

Hans gjorde et Forsøg derpaa, men sank tilbage igjen, idet han udstødte en Klagelyd.

„Tænkte jeg det ikke nok," bemærkede Kølle; „Du er værre medtaget, end Du selv tror. Kom herhid, Konrad og Morten, og tag ham forsigtig paa Eders Arme, I har Kræfter for fire. Sagte, Folk, sagte! Se saa, læg nu Dine Arme om deres Hals, kjære Hans, saa skal jeg gaa bagefter og støtte Dit Hoved, om det behøves. Men Du, Svend Petersen, spænd straks for og kjør efter Doktoren, thi han kan maaske være fornøden for dem begge ts. Jeg ved, Du har Hjertet paa det rette Sted, men sig ham, hvad der er ivejen, thi saa tager han nok Salve og Hofmannsdraaber med; Hofmannsdraaberne kunne altid bruges, selv om Else ikke trænger til dem."

Da jeg intet kunde hjælpe ved den brændende Gaard og gjerne vilde vide, hvorledes det stod til med de unge Mennesker, fulgte jeg med til Hans Johansens Gaard og medens man nu bærer den unge Pige og hendes Redningmand derhen, skal jeg fortælle, hvorledes det lykkedes ham at frelse Else, saaledes som vi senere erfarede det af hans egen Mund.

Heldigvis var Taget gjennemblødt af den stærke Foraarsregn, og da der hverken var Straa eller Hø i Udhusene, bevirkede disse Omstændigheder, at Gaardens Bygninger ikke brændte saa hurtig, som det ellers plejer at gaa for sig paa Landet, og dette var Aarsagen til, at Hans endnu kunde faa Tid til at frelse Else.

Men hvor var hun? Tilfældigvis var Hans kommen ind ad Bryggersdøren og begyndte allerede der af alle Kræfter at kalde paa Else, og til sin usigelige Glæde fik han straks Svar fra hende. Han kaldte igjen og snart førte hendes Røst ham til Bagerovnen, hvor den stakkels Pige i sin Angst og Fortvivlelse havde søgt Tilflugt, ligesaa nøgen, som hun var spungen ud af Sengen. Hurtig fik han hende trukken ud, men alt styrtede nu ind paa den unge Pige og besvimet sank hun tilbage i hans Arme.

Da han vilde bære hende bort, faldt hans Øje paa den Oksehud, som Aftenen iforvejen var bleven trukken af dens Ejermand, og med en Snarraadighed, der gjorde ham Ære, viklede han den bevidstløse Pige ind i Huden for bedre at beskytte hende mod Ildens Magt, dersom han skulde bryde igjennem denne med hende. Det Øvrige kjende vi.

Det var allerede rykket hen paa Morgenstunden, da vi kom tilbage til Skolen igjen, og da ingen af os havde Lyst til at søge yderligere Hvile, satte vi os heller til at nyde den liflige Morgendrik, i Skikkelse af Kaffe, som min Vens Kone satte frem for os.

Snart efter tog jeg Afsked med min gode Ven, der absolut vilde paadutte mig, at jeg havde raabt til ham, at der var Ild her i Huset og derefter henfaldt i dybsindige Betragtninger over den store Dyd at tage alt med Ro, hvilket just ikke havde udmærket min ærede Ven i denne skjæbnesvangre Nat.

Da min Vej førte mig forbi Hans Johansens Gaard, vilde Kølle ledsage mig derhen dels for, som han sagde, at skilles ved mig paa en pæn Maade og dernæst ogsaa for at se til de Brandlidte, som han kaldte Hans og Else.

Lægen havde forladt Huset en halv Time før vor Ankomst, og det var lutter gode Efterretninger, vi hørte.

Takket være den vaade Oksehud, havde den unge Pige faa godt som intet libt, undtagen det, at hendes Fødder vare blevne lidt forbrændte, dog ikke mere, end at hun i det mindste kunde sidde oppe.

Hans var derimod værre tilredt; men ogsaa ham havde Lægen lovet en hastig Bedring, saa at han i det højste blot behøvede at holde Sengen en Ugestid.

„Saa kom De dog herhen alligevel, Hr. Schwartz," sagde Hans smilende, idet han rakte mig sin Haand; „det gik her, som Kølle plejer at sige: ingen kan undgaa sin Skæbne; men Familjen faar De rigtignok ikke at se denne Gang."

„Er Du vis paa det, min Ven?" spurgte Kølle med en polisk Mine. „Ja, gjør Du kun store Øjne, men det staar nu for mig, som om vi derinde i den anden Stue har baade Svigerforældre og den tilkommende unge Kone. Saadanne Brandsaar plejer at gaa til Hjertet, hvad tykkes Du, Schwartz?"

Da jeg saa den unge Bondes Forlegenhed, forsøgte jeg at gjøre en Ende paa disse Yttringer, idet jeg paa en spøgende Maade bemærkede, at da jeg aldrig havde lidt hverken af udvendige eller indvendige Brandsaar, kunde jeg ingen Mening have derom, men vilde ønske Hans den bedste Pige i hele Sjælland, naar han en Gang valgte sig en Livsledsagerinde.

„Ja, saa ere vi enige i det Væsentlige," svarede min ufortrødne Ven, „thi bedre Pige end Else kan ingen Mand faa til Kone. Ere vi enige derom, Frederik," spurgte Kølle hendes Fader, som netop traadte ind til os.

„Hvad skulle vi være enige om?" spurgte Bonden, der ikke lod til at være tabt bag af en Vogn, som Ordsproget siger.

„At der ikke gives bedre Pige i Sjælland end Din Else derinde, paa det nær, at hun ikke kan bruge sine Fødder for Tiden, som hun plejer."

„Det sømmer sig ikke, at en Fader roser sit eget Barn," svarede Bonden undvigende.

„Ellers vilde Du naturligvis sige Ja?" spurgte min Ven.

„Naturligvis," svarede Bonden smilende.

„Og Hans Johansen, som der ligger alene for Elses Skyld, er han ikke den gjæveste Karl i mange Miles Omkreds?" spurgte min Ven videre.

„Det vilde jeg have indrømmet, selv om han ikke havde frelst mit Barns Liv," svarede hendes Fader trohjertig, idet han saa paa den Syge med et Blik fuldt af den største Venlighed.

„Altsaa, hvad slutte vi heraf?" vedblev Kølle. „Svar nu oprigtig, Frederik!"

Bonden betænkte sig først lidt, et fiffigt Smil fløj over hans Ansigt, og derpaa sagde han med største Alvor: „Hvad de andre slutte, ved jeg ikke, men jeg mener, at Degnen allerede gjør sine Beregninger om et godt Offer."

„Put Du den i Lommen, min gode Kølle," sagde jeg leende. „Tak, min gode Frederik; De har allerede honoreret Degnen, hvad det saa bliver til med Bryllupet, men Gud give begge de unge Mennesker den Medhjælp, som er dem bedst tjenlig, hvad enten de finde den hos hinanden eller de gaa hver sine Veje. Farvel, Hans Johansen," vedblev jeg og rystede endnu en Gang hans Haand. „Farvel, Frederik, hils Eders Datter! Farvel, Kølle! Guds Fred her i Huset og god Bedring med de Lidende!"

Dermed stykede jeg min Vej til mit bestemte Maal.

(Sluttes.)

BANK-ANNONCER.

St. Paul Nationalbank.

— Efterfølger til —

Howard County Bank,
St. Paul, Nebraska.

Autoriseret Kapital: $200,000, — Udbetalt Kapital: $50,000.

Udfører almindelig Bankforretning. Veksler udstedes paa alle Europas ledende Byer, Dampskibs-Billetter tilsalgs, til og fra alle europæiske Punkter. Penge udlaanes paa gunstige Vilkaar. Vi gjør Udlaaninger i gode Farme en Specialitet.

Geo. E. Lean, President. — A. E. Cady, Vicepr. — C. C. Hanson, Assist. Kasserer.

INTERNATIONAL BANK,
DANNEBROG, NEBR.

Almindelig Bankforretning udføres.

Penge tillaans paa gunstige Betingelser paa fast Ejendom eller personlig Sikkerhed. Veksler udstedes paa alle ledende Steder i Verden. Dampskibsbilletter til og fra Europa sælges.

Notary Public tilstede i Banken.

C. C. Schlytern, Præs. — Jno. G. Schlytern, Ass. Kas.

BANK OF DANNEBROG
— Dannebrog, Nebraska —

Udfører almindelig Bankforretning. Særlig Opmærksomhed skjænkes Indkasseringen, hvilket besørges mod rimelig Vederlag. Højeste Rente betales paa Penge, som indsættes paa længere Tid.

Korrespondenter:
American Exchange National Bank, NEW YORK, N. Y.
Omaha National Bank, OMAHA, NEBRASKA.
Citizens National Bank, GRAND ISLAND, NEBR.

NOTARY PUBLI tilstede i Banken.

Ed. McCormick, Præs. — A. A. Kendall, Vicepr. — T. F. McCarty, Kass. — W. A. Wilson, Assist. Kass.

Citizens National Bank,
Grundkapital: $50,000.
ST. PAUL, NEBRASKA

En almindelig Bankforretning udføres.
Rente betales paa deponerede Summer.

— Direktører: —
T. F. McCARTY. W. A. WILSON. HUSTED AGOR. A. A. KENDALL. E. D. McCORMICK.

A. E. CADY, President. — N.W. WELLS, Vicepr. — G. E. LEAN, Kasserer.

Første National Bank.
St. Paul, Nebraska

Autoriseret Kapital: $250,000. — Beholdning og Overskud: $60,000.

Udfører almindelig Bankforretning. Renter betales paa deponerede Summer. Sælger Veksler, betalbare i alle Verdens større Byer.

J. LANGS
HARDWARE FORRETNING
i
FARWELL, HOWARD COUNTY, NEBRASKA,

omfatter et komplet og godt Udvalg i
JERNVARER i alle Brancher; BLIKTØJ af god Fabrikat; BARB WIRE

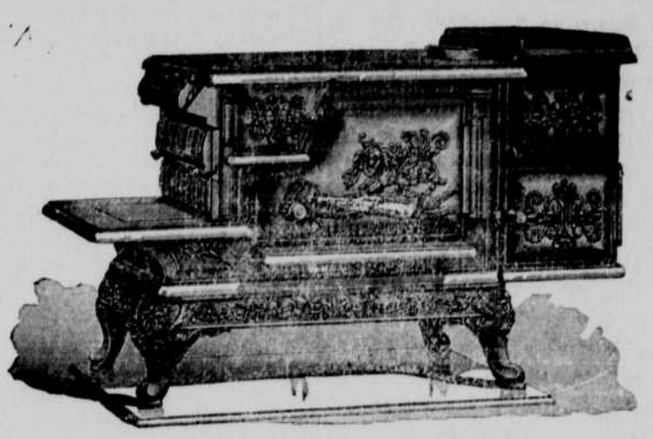

Et forrimligt Udvalg i Koge- og Varme-Stoves anbefales.

Alle mine Varer er af bedste Kvalitet, og Priserne konkurrere med ethvert andet Hus paa Egnen. Landsmænd, giv mig en Prøve. **J. Lang.**

DR. N. ROSENBERG,
41 S. Clark Street, Chicago, Ill.,

er uddannet ved Europas første Universiteter og Hospitaler, har praktiseret i over 20 Aar, og er den eneste skandinaviske Læge i Amerika, som har gjort Behandling og Kur af kronische og private Sygdomme til specielt Fag, og er i Stand til at tale og brevveksle med norske og danske Patienter paa deres egen Sprog.

Dueligt Behandling, Ubrydelig Taushed, Den yderste Omsorg, Nutidens bedste og kraftigste Mediciner, og billig Betaling er hvad mine Patienter til enhver Tid med Sikkerhed kan gjøre Regning paa.

Kronische Sygdomme, saasom Rheumatisme og Gigt, Brystsygdomme, Leversygdomme, Sneppesyge eller daarlig Fordøielse, Diarhoe, nervøs Svækkelse, Hovedpine, Søvnløshed, Tab af Kulemmelse, forstyrrede Tanker, nedtrykt Sindsstemning, urent Blod, Skrofler eller Kjertelsygdomme, Rosen, Ringorme, Udslet, kort alle kronische Sygdomme, behandles med stort Held.

Kvindesygdomme af ethvert Slags, saasom almindelig Svækkelse, Nervesvaghed, Underlivsuordener, uregelmæssig Menstruation, Leucorrhoea, Ryggmerker og Livlemmelsen Sygdom eiendommelig for Kvinder, behandles med den yderligste Omsorg, og kureres i mange Tilfælde hvor andre Læger har feilet.

Private Sygdomme foraarsagede af Ungdoms-Uforsindigheder og Udsvævelser, unaturlige Vaner med alle deres forfærdelige Følger, saasom Stoppelse, Tab af Manddom og Livskraft, Ulyst hos Mand og Kvinde, uskikket til Forretning, unaturlige Udtømmelser, Nyre- og Blære-Sygdomme, svag Ryg, smertefuld Urinladning, behandles hurtigt, og i dybeste Taushed ved sikre og pålidelige Midler, ukjendte af andre herværende Læger. Undgaa overtrædende Kvaksalvere med deres Pamphleter og Skrifter, som kun er Bedrageri og Svindel, anlagt paa at trække Penge af godtroende Folk og henvender Eder med fuld Tillid til mig, som paa kort Tid og med aldrig svigtende Sikkerhed vil bringe Sundhed og Livskraft tilbage. Mediciner sendes overalt med stor Omsorg og i dybeste Hemmelighed.

Lægebog for Enhver, en af mig udgivet Bog paa 52 Sider, giver en fuld Beskrivelse af Menneskelegemet og dettes forskjellige Organer, de almindeligst forekommende kronische Sygdomme, deres Forebyggelse og Kur. Sendes frit til Enhver ved Modtagelsen af et 2 Cents Frimærke.

Ungdommens Raadgiver, en anden Bog paa 48 Sider omhandler alle private Sygdomme, Ungdoms-Udsvævelser og deres Følger etc., og burde læses af alle unge Mænd. Sendes frit i forseglet Omslag ved Modtagelse af 4 Cent i Frimærker.

Kontortid: Hverdage 9—4; Helligdage 10—1. Breve kunne skrives med fuld Tillid og Fortrolighed, da jeg selv i egen Person aabner, læser og besvarer dem alle. Alle Breve addresseres

Dr. N. Rosenberg, 41 South Clark Street, Chicago, Ill.